

Arrest

nr. 167 012 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016 waarbij de beschikking van 25 februari 2016 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF loco advocaat F. GELEYN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad, de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. Uw echtgenoot AL GAYYIM, Adnan Mohammed Abdullah (O.V. 8.043.274) zou samengewerkt hebben met de Amerikaanse troepen en omwille hiervan geïmigreerd zijn geweest. Desondanks zette hij zijn werk voort. In 2010 zou hij zijn ontvoerd door leden van de Islamitische Staat (IS) en twee maanden vastgehouden totdat uw schoonzoon 50.000 euro losgeld had betaald. Na zijn vrijlating, zou uw man

niet naar huis zijn teruggekeerd, maar op zijn werkplaats hebben verbleven. Op jullie thuisadres zouden jullie echter nog steeds dreigbrieven hebben ontvangen van mensen op zoek naar uw man. Uit angst zou ook u sinds de ontvoering van uw man uw huis deels hebben verlaten. Zo zou u overdag wel nog thuis zijn gebleven, maar elke nacht hebben doorgebracht bij uw dochter. Via de burens vernam u meer over de situatie bij u thuis. In de periode dat uw man op zijn werkplek verbleef zouden leden van de groepering Assaëb Al-Haq (AAH) een bomauto tot ontploffing hebben gebracht naast de wagen van uw man. Na zijn hospitalisatie zou uw man opnieuw naar zijn werkplek in Al Mansour zijn teruggekeerd. Hij zou rond deze periode ook eventjes terug thuis zijn ingetrokken. Een paar maanden na de ontploffing zou uw echtgenoot uiteindelijk bij een vriend in Al Adhamiyah zijn gaan wonen. U zou hem er even nadien hebben vervoegd. Ongeveer twee weken later zouden jullie samen naar Oman zijn gevlucht, waar uw man een werkcontract werd aangeboden in een keramiekbedrijf. Jullie zouden slechts één keer uit Oman naar Irak zijn teruggekeerd, namelijk nadat uw echtgenoot zijn werk in Masqat had verloren en jullie besloten hadden naar België te vertrekken. In de drie à vier dagen dat jullie toen in Bagdad verbleven, zou u bij uw dochter hebben geloged en uw echtgenoot bij zijn vriend in Al Adhamiyah. In deze periode zou uw man geprobeerd hebben jullie huis in Al Khadamiyah te verkopen. De milities zouden hiervan echter op de hoogte zijn geraakt en de helft van de verkoopsom hebben geëist. U en uw echtgenoot diende jullie asielaanvraag in België in op 26 maart 2015. Jullie zonen AL GAIM, Haidar (O.V. 6.636.858) en AL GAYEM, Hussein (O.V. 6.863.435) dienden respectievelijk op 2 juni 2010 en 22 augustus 2011 een asielaanvraag in België in. Hussein diende op 13 mei 2014 nog een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uiteindelijk werd hen beiden de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart (stuk 2) en uw Iraaks nationaliteitsbewijs (stuk 5).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw echtgenoot AL GAYYIM, Adnan Mohammed Abdullah werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven.

De beslissing van uw man luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.

De verklaringen van zowel u als de rest van uw gezin betreffende de problemen die jullie zouden hebben gekend omwille van uw werk voor de Amerikaanse troepen kunnen immers niet overtuigen.

Vooreerst zijn de verschillende verklaringen afgelegd door u en uw familieleden omtrent uw ontvoering bijzonder incoherent.

Zo beweert u te zijn ontvoerd in februari 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 15). Uw beide zonen beweerden tijdens hun gehoor op het CGVS echter dat u werd ontvoerd in mei 2010 (gehoorverslag CGVS Haidar d.d. 14/07/2010, p. 13 en gehoorverslag CGVS Hussein d.d. 22/02/2012, p. 12). Uw verklaring hiervoor dat uw zonen dit niet kunnen weten, omdat u na uw vrijlating meteen ging onderduiken, is niet afdoende aangezien het moment van uw vrijlating los staat van het moment waarop u werd ontvoerd (gehoorverslag CGVS, p. 22).

Dat u meteen na uw vrijlating bent gaan onderduiken, kan op zich ook sterk worden betwijfeld. Zo verklaarde u zelf aanvankelijk dat u na uw vrijlating terug naar huis bent gekeerd en dat u van daaruit opnieuw uw werk begon. U voegde hieraan toe dat u 's avonds pas laat naar huis kwam en 's morgens reeds vroeg opnieuw vertrok (gehoorverslag CGVS, p. 18). Opmerkelijk is dat u even later uw verklaringen hieromtrent verandert door te stellen dat u na uw vrijlating niet meer naar huis was teruggekeerd, maar gedurende een aantal maanden op uw werkplek ondergedoken bleef (gehoorverslag CGVS, p. 19). Ook over de periode waarin u beweert te zijn ondergedoken op uw werkplek zijn er tegenstrijdige verklaringen te bemerken. U verklaart uitdrukkelijk geen enkel contact te hebben gehad met het thuisfront gedurende de ganse periode waarin u onderdook. Ermeë geconfronteerd dat het vreemd is dat u uw echtgenote of kinderen niet zou hebben gecontacteerd, wetende dat uw huis in diezelfde periode regelmatig onder vuur werd genomen en er dreigbrieven werden afgeleverd, blijft u erbij nooit met uw vrouw te hebben gesproken (gehoorverslag CGVS, p. 20-

21). Uw echtgenote daarentegen verklaart dan weer uitdrukkelijk wel contact te hebben gehad met u in deze periode en dit ongeveer om de drie dagen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 8-9).

Verder is het erg bedenkelijk dat uw zoon Hussein beweert dat u gedurende 'ongeveer een maand' bent ontvoerd (gehoorverslag CGVS Hussein d.d. 22/02/2012, p. 12), terwijl het volgens u ging om een periode van 'iets meer dan twee maanden' (gehoorverslag CGVS, p. 18). Verder beweert Hussein dat er 'waarschijnlijk 10.000 dollar' losgeld moest worden betaald voor uw vrijlating en dat dit werd betaald door uw zoon Hamza (gehoorverslag CGVS Hussein d.d. 22/02/2012, p. 13 en 18). Volgens u werd er dan weer 50.000 dollar betaald door uw schoonzoon (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 22). Dat uw schoonzoon pas na uw vrijlating de rest van uw familie op de hoogte zou hebben gebracht van de gevoerde onderhandelingen, kan geen verklaring zijn voor bovenstaande tegenstrijdigheden (gehoorverslag CGVS, p. 22-23).

Verder zijn er verschillende tegenstrijdigheden terug te vinden wat betreft de vermeende verblijf – en schuilplaatsen van u en uw familie.

Zo beweerde uw echtgenote aanvankelijk dat u sinds uw ontvoering nooit meer naar huis was teruggekomen. U zou volgens haar eerst op uw werk zijn ondergedoken en daarna bij uw vriend in Al Adhamiyah (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 8, 10 en 12). U beweert echter wel een aantal maanden naar huis te zijn teruggekeerd in de periode tussen het onderduiken op uw werkplek en het intrekken bij uw vriend in Al Adhamiyah (gehoorverslag CGVS, p. 20 en 21-22). Wanneer uw echtgenote met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, meent zij zich te hebben vergist (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 14). Dat uw echtgenote dit zou vergeten, is erg bedenkelijk. Er kan immers worden aangenomen dat de periode waarin u naar huis was teruggekeerd bijzonder stresserend was, aangezien er volgens u in die periode steeds meer dreigbrieven verstuurd werden en jullie huis steeds vaker beschoten werd (gehoorverslag CGVS, p. 22).

Ook de verklaringen over de verblijfplaatsen van de rest van uw gezin zijn niet coherent. Zo beweerde uw echtgenote aanvankelijk dat sinds uw ontvoering niemand nog in jullie huis in Al Khadamiyah heeft gewoond (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 10). Over haar eigen verblijfplaats verklaart zij meteen bij haar dochter te zijn ondergedoken en enkel via de burens op de hoogte zijn gebleven over de dreigementen gericht aan jullie huis (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 9). Opmerkelijk is echter dat zij hier even later op terugkomt, door te stellen dat zij enkel 's nachts bij haar dochter sliep, maar overdag wel nog naar huis terugging (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 10). Dit valt dan weer helemaal niet te rijmen met het feit dat zij even voordien nog uitdrukkelijk bevestigde niet meer naar Al Khadamiyah te zijn teruggekeerd in de periode waarin zij bij haar dochter verbleef, noch met het idee dat zij via jullie burens te horen kreeg dat het té gevaarlijk was om nog naar huis terug te keren (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 9-11). Jullie zoon Hussein beweert dan weer altijd in Al Khadamiyah te hebben gewoond tot in juli 2011 (gehoorverslag CGVS Hussein d.d. 22/02/2012, p. 3-4, 14, 15 en 18). Dit terwijl uw echtgenote verklaart dat hij na uw ontvoering vertrokken is naar haar broers (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 10). U meent er dan weer helemaal geen weet van te hebben in hoeverre Hussein in Al Khadamiyah is blijven wonen (gehoorverslag CGVS, p. 23).

Wat betreft uw verblijfplaatsen blijkt er tot slot ook een tegenstrijdigheid te zijn tussen jullie verklaringen enerzijds en de door u neergelegde documenten anderzijds. Zo valt er uit de vertalingen van twee van de door u neergelegde gerechtelijke documenten op te maken dat u aan de politie van Al Khadamiyah hebt verklaard dat u ongeveer negen maanden na de ontploffing van de autobom naast uw wagen nog thuis woonde. U verklaarde er immers het volgende: "Deze namiddag, toen ik naar mijn huis terugkeerde in het district van Al Khadamiyah en ik naar binnen wou gaan via de garage, zag ik een dreigbrief liggen die aan mij was gericht." (zie officiële vertaling toegevoegd aan groene map). De verklaringen die u bij het politiekantoor zou hebben afgelegd staan vooreerst haaks op uw bewering in de periode dat u nog naar huis terugkeerde enkel 's avonds laat thuis te zijn gekomen en 's morgensvroeg te zijn vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Daarnaast beweert u begin 2011 bij uw vriend in Al Adhamiyah te zijn ingetrokken, waardoor kan worden aangenomen dat u negen maanden na de ontploffing, die plaatsvond in november 2010, niet meer thuis woonde (gehoorverslag CGVS, p. 15 en 21-22).

Jullie warrige verklaringen over jullie verblijfplaatsen doen ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen, te meer gezien jullie woning bijna dagelijks zou zijn gevisieerd door verschillende milities (gehoorverslag CGVS, p. 15, 18, 20-21, 22 en 25 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5 en 14). Verder dient te worden bemerkt dat het bijzonder onaannemelijk is dat u jarenlang naar eigen zeggen belaagd zou zijn door deze milities, maar dat u noch iemand van uw familie nooit iets is overkomen. Dit valt moeilijk te rijmen met de intensiteit waarmee u zou zijn gezocht – er zouden dagelijks dreigbrieven zijn aangekomen en jullie huis zou verschillende keren zijn beschoten – en met het idee dat u toch altijd uw werk hebt kunnen verderzetten tot uw vertrek naar Oman (gehoorverslag CGVS, p. 15, 18, 20-21, 22 en 25 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5 en 14). Ook u biedt hiervoor geen afdoende verklaring (gehoorverslag CGVS, p. 24-25).

Tot slot zijn de verklaringen van u en uw echtgenote over jullie terugkeer uit Oman naar Bagdad niet gelijklopend.

Zo beweert uw echtgenote slechts één keer naar Bagdad te zijn teruggekeerd, namelijk vlak voor jullie vertrek richting Europa in maart 2015 (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 12-13). U beweert dan weer twee keer samen met uw echtgenote uit Oman naar Bagdad te zijn teruggekeerd, nl. de eerste keer eind 2014 en de tweede keer in maart 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 24). Gezien deze tegenstrijdigheid kan ook aan uw bewering door AAH te zijn bedreigd bij de verkoop van uw huis geen geloof worden gehecht. U beweert immers dat dit gebeurde toen jullie in 2014 terugkeerden en uw echtgenote beweert dat dit in maart 2015 was. Volgens u zouden er echter geen problemen zijn geweest tijdens jullie verblijf in Bagdad in maart 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 18-19 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweert uw echtgenote 'vergeten te zijn' dat jullie twee keren waren teruggekeerd (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 15). Opnieuw dient te worden bemerkt dat dit bijzonder twijfelachtig is, gezien verondersteld kan worden dat een terugkeer naar Bagdad voor uw gezin met behoorlijk wat spanningen gepaard gaat.

Wat tot slot uw bemerking betreft dat zowel u als uw echtgenote ziek zijn (gehoorverslag CGVS, p. 17), dient te worden bemerkt dat dit vluchtmotief buiten het toepassingsgebied valt van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Jullie medische problemen houden verder ook geen verband met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Jullie medische toestand biedt bovendien geen verklaring voor de vele tegenstrijdigheden die terug te vinden zijn in jullie dossier. Immers, hoewel u meent dat uw gezondheidstoestand reeds sinds 2010 verslechterd is, blijkt uit uw verklaringen dat u steeds bekwaam genoeg bent geweest om uw bedrijf verder te runnen en zelfs tot begin 2015 een bijzonder hoge functie hebt bekleed binnen een keramiekbedrijf in Oman (gehoorverslag CGVS, p. 4, 9, 13 en 23). Daarnaast leggen jullie geen medische attesten neer waaruit moet blijken dat u of uw echtgenote omwille van jullie medische toestand niet in staat zouden zijn coherente verklaringen af te leggen op het CGVS.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Irak.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Wat betreft de documenten die u neerlegt m.b.t. uw problemen met de verschillende militieën, dient vooreerst te worden bemerkt dat hierboven al werd aangegeven dat de inhoud ervan niet op alle punten overeenstemt met uw eigen verklaringen. Bovendien kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten.

Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

De overige documenten die u neerlegt en die betrekking hebben op jullie identiteit en uw werkzaamheden in Irak betreffen geen elementen die in bovenstaande beslissing werden betwijfeld en kunnen deze zodoende niet wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de

asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd ”

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet verandering aangezien zij enkel betrekking hebben op uw identiteit, dewelke niet in vraag wordt gesteld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster is de echtgenote van A.G.A.M.A., wiens beroep gekend is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) onder het rolnummer RvV 183 550. Verzoekster betwist niet dat zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde asielmotieven als degene die door haar echtgenoot werden aangehaald in het kader van diens asielpcedure. Integendeel beroept zij zich integraal op dezelfde feiten, middelen en stukken en ontwikkelt zij dezelfde argumenten als deze die door haar echtgenoot werden aangevoerd in het kader van diens beroepsprocedure bij de RvV, gekend onder het voormelde rolnummer.

2.1.2. Inzake het beroep van verzoeksters echtgenoot werd bij arrest nr. 167 011 van 29 april 2016 van de RvV geoordeeld als volgt:

“2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, in casu zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker geeft evenmin aan op welke wijze hij het “algemeen beginsel van voorzichtigheid” geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig opgeworpen.

2.2.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 26 PR CGVS. Hij kan in zijn betoog dienaangaande echter niet worden gevolgd.

Verzoekers betoog mist vooreerst kennelijk feitelijke grondslag waar hij beweert dat de door verweerder gehanteerde “COI Focus” slechts de URL's van de hierin weergegeven internetbronnen zou bevatten. Waar het inderdaad zo is dat doorheen deze informatie slechts de URL's zijn opgenomen in de voetnoten onderaan iedere pagina, dient immers te worden vastgesteld dat de volledige internetpagina's weldegelijk zijn vermeld in de eindbibliografie van deze informatie (administratief dossier, map 'landeninformatie'). In de disclaimer op de eerste pagina van deze informatie wordt overigens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de gebruikte bronnen steeds kort vermeld staan in een voetnoot en uitgebreid beschreven worden in een bibliografie achteraan deze informatie.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van

de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen." (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde "COI Focus" – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de "COI Focus" gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak 'Sufi and Elmi v. the United Kingdom' (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: "233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.") In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde "COI Focus" informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere

landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

De informatie vervat in de bekritiseerde "COI Focus" werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.7. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat omtrent de aangevoerde medische redenen in de bestreden beslissing met recht gesteld wordt:

"Wat tot slot uw bemerking betreft dat zowel u als uw echtgenote ziek zijn (gehoorverslag CGVS, p. 17), dient te worden bemerkt dat dit vluchtmotief buiten het toepassingsgebied valt van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Jullie medische problemen houden verder ook geen verband met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming."

Verzoeker vecht dit overigens niet aan.

2.2.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.9. Verzoeker verklaarde, zoals hij terecht opmerkt in het onderhavige verzoekschrift, te zijn ontvoerd in februari 2010 in plaats van in februari 2015 (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.9, 15; vragenlijst, nr.3.5.). Uit de terecht aangehaalde verklaringen van verzoekers zonen, blijkt echter

dat zij beide aangaven dat verzoeker werd ontvoerd in de maand mei 2010. Dat zijn zonen zouden hebben begrepen dat gevraagd werd naar het moment van verzoekers vrijlating, kan daarbij niet ernstig worden genomen. Haidar had het klaarblijkelijk over het moment waarop verzoeker verdween en gaf daarbij in duidelijke bewoordingen aan dat verzoeker werd ontvoerd in de maand mei. Zijn verklaringen in deze zijn niet voor interpretatie vatbaar (administratief dossier, map 'landeninformatie', gehoorverslag CGVS Haidar van 14 juli 2010, p.13). Ook Hussein verklaarde, nadat in duidelijke bewoordingen werd gevraagd naar de ontvoering van verzoeker, dat verzoeker in 2010 werd ontvoerd "na verkiezingen... misschien in mei..." (ibid., gehoorverslag CGVS Hussein van 22 februari 2012, p.12). Het tijdsverloop sedert de feiten kan deze vaststellingen niet verklaren. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, kunnen zij geacht worden in het geheugen van verzoeker en diens zonen te zijn gegrift zodat zij bij machte zouden moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Waar verzoeker nog stelt: "Men herhaalt de verwerende partij eraan dat de vragen worden gesteld door middel van een vertaling en dat men nooit met 100% zekerheid kan stellen dat de verzoeker.", dient te worden opgemerkt dat dergelijke algemene, ongefundeerde en louter hypothetische bewering bezwaarlijk kan volstaan om afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

"Dat u meteen na uw vrijlating bent gaan onderduiken, kan op zich ook sterk worden betwijfeld. Zo verklaarde u zelf aanvankelijk dat u na uw vrijlating terug naar huis bent gekeerd en dat u van daaruit opnieuw uw werk begon. U voegde hieraan toe dat u 's avonds pas laat naar huis kwam en 's morgens reeds vroeg opnieuw vertrok (gehoorverslag CGVS, p. 18). Opmerkelijk is dat u even later uw verklaringen hieromtrent verandert door te stellen dat u na uw vrijlating niet meer naar huis was teruggekeerd, maar gedurende een aantal maanden op uw werkplek ondergedoken bleef (gehoorverslag CGVS, p. 19)."

Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien zij door verzoeker geheel ongemoeid wordt gelaten, onverminderd overeind.

Verzoeker verklaarde tevens dat hij werd ontvoerd in 2010 door IS (Islamitische Staat). Ter terechtzitting overeenkomstig artikel 14 PR RvV ondervraagd, bevestigde hij dat hij in 2010 werd ontvoerd door IS. Verzoeker werd er terechtzitting op gewezen dat het een algemeen bekend gegeven is dat er in 2010 nog geen sprake was van IS, laat staan van de aanwezigheid van IS in Irak. Verzoeker voerde dienaangaande geen dienstig verweer.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Ook over de periode waarin u beweert te zijn ondergedoken op uw werkplek zijn er tegenstrijdige verklaringen te bemerken. U verklaart uitdrukkelijk geen enkel contact te hebben gehad met het thuisfront gedurende de ganse periode waarin u onderdook. Ermee geconfronteerd dat het vreemd is dat u uw echtgenote of kinderen niet zou hebben gecontacteerd, wetende dat uw huis in diezelfde periode regelmatig onder vuur werd genomen en er dreigbrieven werden afgeleverd, blijft u erbij nooit met uw vrouw te hebben gesproken (gehoorverslag CGVS, p. 20-21). Uw echtgenote daarentegen verklaart dan weer uitdrukkelijk wel contact te hebben gehad met u in deze periode en dit ongeveer om de drie dagen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 8-9).

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. De verklaringen waarnaar in dit kader wordt verwezen in de bestreden beslissing zijn namelijk duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker post factum tracht aan te brengen. Verzoeker gaf blijkens deze verklaringen duidelijk aan geen enkel contact te hebben gehad met het thuisfront, en dit omdat hij niet wilde dat zij wisten waar hij was. Verzoekers echtgenote gaf duidelijk aan dat zij telefonisch in contact stond met verzoeker zelf.

Verzoeker onderneemt bovendien niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen en laat deze geheel onverlet waar gesteld wordt:

"Verder zijn er verschillende tegenstrijdigheden terug te vinden wat betreft de vermeende verblijf – en schuilplaatsen van u en uw familie.

Zo beweerde uw echtgenote aanvankelijk dat u sinds uw ontvoering nooit meer naar huis was teruggekomen. U zou volgens haar eerst op uw werk zijn ondergedoken en daarna bij uw vriend in Al

Adhamiyah (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 8, 10 en 12). U beweert echter wel een aantal maanden naar huis te zijn teruggekeerd in de periode tussen het onderduiken op uw werkplek en het intrekken bij uw vriend in Al Adhamiyah (gehoorverslag CGVS, p. 20 en 21-22). Wanneer uw echtgenote met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, meent zij zich te hebben vergist (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 14). Dat uw echtgenote dit zou vergeten, is erg bedenkelijk. Er kan immers worden aangenomen dat de periode waarin u naar huis was teruggekeerd bijzonder stresserend was, aangezien er volgens u in die periode steeds meer dreigbrieven verstuurd werden en jullie huis steeds vaker beschoten werd (gehoorverslag CGVS, p. 22).

Ook de verklaringen over de verblijfplaatsen van de rest van uw gezin zijn niet coherent. Zo beweerde uw echtgenote aanvankelijk dat sinds uw ontvoering niemand nog in jullie huis in Al Khadamiyah heeft gewoond (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 10). Over haar eigen verblijfplaats verklaart zij meteen bij haar dochter te zijn ondergedoken en enkel via de burens op de hoogte zijn gebleven over de dreigementen gericht aan jullie huis (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 9). Opmerkelijk is echter dat zij hier even later op terugkomt, door te stellen dat zij enkel 's nachts bij haar dochter sliep, maar overdag wel nog naar huis terugging (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 10). Dit valt dan weer helemaal niet te rijmen met het feit dat zij even voordien nog uitdrukkelijk bevestigde niet meer naar Al Khadamiyah te zijn teruggekeerd in de periode waarin zij bij haar dochter verbleef, noch met het idee dat zij via jullie burens te horen kreeg dat het té gevaarlijk was om nog naar huis terug te keren (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 9-11). Jullie zoon Hussein beweert dan weer altijd in Al Khadamiyah te hebben gewoond tot in juli 2011 (gehoorverslag CGVS Hussein d.d. 22/02/2012, p. 3-4, 14, 15 en 18). Dit terwijl uw echtgenote verklaart dat hij na uw ontvoering vertrokken is naar haar broers (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 10). U meent er dan weer helemaal geen weet van te hebben in hoeverre Hussein in Al Khadamiyah is blijven wonen (gehoorverslag CGVS, p. 23).

Wat betreft uw verblijfplaatsen blijkt er tot slot ook een tegenstrijdigheid te zijn tussen jullie verklaringen enerzijds en de door u neergelegde documenten anderzijds. Zo valt er uit de vertalingen van twee van de door u neergelegde gerechtelijke documenten op te maken dat u aan de politie van Al Khadamiyah hebt verklaard dat u ongeveer negen maanden na de ontploffing van de autobom naast uw wagen nog thuis woonde. U verklaarde er immers het volgende: "Deze namiddag, toen ik naar mijn huis terugkeerde in het district van Al Khadamiyah en ik naar binnen wou gaan via de garage, zag ik een dreigbrief liggen die aan mij was gericht." (zie officiële vertaling toegevoegd aan groene map). De verklaringen die u bij het politiekantoor zou hebben afgelegd staan vooreerst haaks op uw bewering in de periode dat u nog naar huis terugkeerde enkel 's avonds laat thuis te zijn gekomen en 's morgensvroeg te zijn vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Daarnaast beweert u begin 2011 bij uw vriend in Al Adhamiyah te zijn ingetrokken, waardoor kan worden aangenomen dat u negen maanden na de ontploffing, die plaatsvond in november 2010, niet meer thuis woonde (gehoorverslag CGVS, p. 15 en 21-22).

Jullie warrige verklaringen over jullie verblijfplaatsen doen ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen, te meer gezien jullie woning bijna dagelijks zou zijn gevisieerd door verschillende milities (gehoorverslag CGVS, p. 15, 18, 20-21, 22 en 25 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5 en 14). Verder dient te worden bemerkt dat het bijzonder onaannemelijk is dat u jarenlang naar eigen zeggen belaagd zou zijn door deze milities, maar dat u noch iemand van uw familie nooit iets is overkomen. Dit valt moeilijk de rijmen met de intensiteit waarmee u zou zijn gezocht – er zouden dagelijks dreigbrieven zijn aangekomen en jullie huis zou verschillende keren zijn beschoten – en met het idee dat u toch altijd uw werk hebt kunnen verderzetten tot uw vertrek naar Oman (gehoorverslag CGVS, p. 15, 18, 20-21, 22 en 25 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 5 en 14). Ook u biedt hiervoor geen afdoende verklaring (gehoorverslag CGVS, p. 24-25).

Tot slot zijn de verklaringen van u en uw echtgenote over jullie terugkeer uit Oman naar Bagdad niet gelijklopend.

Zo beweert uw echtgenote slechts één keer naar Bagdad te zijn teruggekeerd, namelijk vlak voor jullie vertrek richting Europa in maart 2015 (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 12-13). U beweert dan weer twee keer samen met uw echtgenote uit Oman naar Bagdad te zijn teruggekeerd, nl. de eerste keer eind 2014 en de tweede keer in maart 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 24). Gezien deze tegenstrijdigheid kan ook aan uw bewering door AAH te zijn bedreigd bij de verkoop van uw huis geen geloof worden gehecht. U beweert immers dat dit gebeurde toen jullie in 2014 terugkeerden en uw echtgenote beweert dat dit in maart 2015 was. Volgens u zouden er echter geen problemen zijn geweest tijdens jullie verblijf in Bagdad in maart 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 18-19 en gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweert uw echtgenote 'vergeten te zijn' dat jullie twee keren waren teruggekeerd (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 15). Opnieuw dient te worden bemerkt dat dit bijzonder twijfelachtig is, gezien verondersteld kan worden dat een terugkeer naar Bagdad voor uw gezin met behoorlijk wat spanningen gepaard gaat.

(...)

Jullie medische toestand biedt bovendien geen verklaring voor de vele tegenstrijdigheden die terug te vinden zijn in jullie dossier. Immers, hoewel u meent dat uw gezondheidstoestand reeds sinds 2010 verslechterd is, blijkt uit uw verklaringen dat u steeds bekwaam genoeg bent geweest om uw bedrijf verder te runnen en zelfs tot begin 2015 een bijzonder hoge functie hebt bekleed binnen een keramiekbedrijf in Oman (gehoorverslag CGVS, p. 4, 9, 13 en 23). Daarnaast leggen jullie geen medische attesten neer waaruit moet blijken dat u of uw echtgenote omwille van jullie medische toestand niet in staat zouden zijn coherente verklaringen af te leggen op het CGVS.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Irak.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Wat betreft de documenten die u neerlegt m.b.t. uw problemen met de verschillende milities, dient vooreerst te worden bemerkt dat hierboven al werd aangegeven dat de inhoud ervan niet op alle punten overeenstemt met uw eigen verklaringen. Bovendien kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten.

Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

De overige documenten die u neerlegt en die betrekking hebben op jullie identiteit en uw werkzaamheden in Irak betreffen geen elementen die in bovenstaande beslissing werden betwijfeld en kunnen deze zodoende niet wijzigen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd asielaanvraag en vrees voor vervolging. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing (onder meer omtrent de duur van verzoekers ontvoering en het betaalde losgeld), kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers relaas en vrees te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient samen met verzoeker te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Gelet op het voorgaande, kan het betoog niet worden aangenomen dat voormeld wetsartikel geschonden zou zijn doordat een zekere mate van geweld wordt vereist. Dat zulke mate van geweld mag worden vereist, blijkt immers duidelijk uit de voormelde rechtspraak van zowel het HvJ als het EHRM; rechtspraak waarnaar verzoeker nota bene zelf verwijst.

Gelet op het voormelde, kan evenmin worden aangenomen dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er een regionale analyse van de veiligheidssituatie wordt gehanteerd. Vooreerst blijkt ook dit uit de voormelde rechtspraak. Zo wordt in het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 geschreven over “een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied”. Verder blijkt dit duidelijk uit het gestelde in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet (dat de omzetting vormt van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn). Tevens kan dit worden afgeleid uit het gegeven dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2,

c) van de vreemdelingenwet overeenkomstig het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet "reëel" dient te zijn.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De in het verzoekschrift aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteert verzoeker meermaals informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan hij afkomstig is) en op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze kan andermaal worden opgemerkt dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoeker verwijst naar de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: "(...) When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments¹¹⁴ or complementary forms of protection¹¹⁵ are **likely** to apply (...)".

Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van meer dan een jaar geleden en van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden.

De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Deze reisadviezen zijn bestemd voor reislustige toeristen, houden rekening met het verhoogd risico dat zulke (Westerse) toeristen lopen en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Verzoeker verwijt het CGVS tot slot dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. In zoverre hij zich in dit kader baseert op de beleidsnota's van het CGVS, kan echter vooreerst worden opgemerkt dat deze nota's een louter informatieve waarde hebben en geen juridisch afdwingbare inhoud bevatten. Verzoeker kan aan de inhoud van de beleidsnota's aldus geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om zijn verweer tegen de bestreden beslissing te staven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen in casu gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

Voormelde motivering geldt ook voor verzoekster.

De neergelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.1.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.1.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS